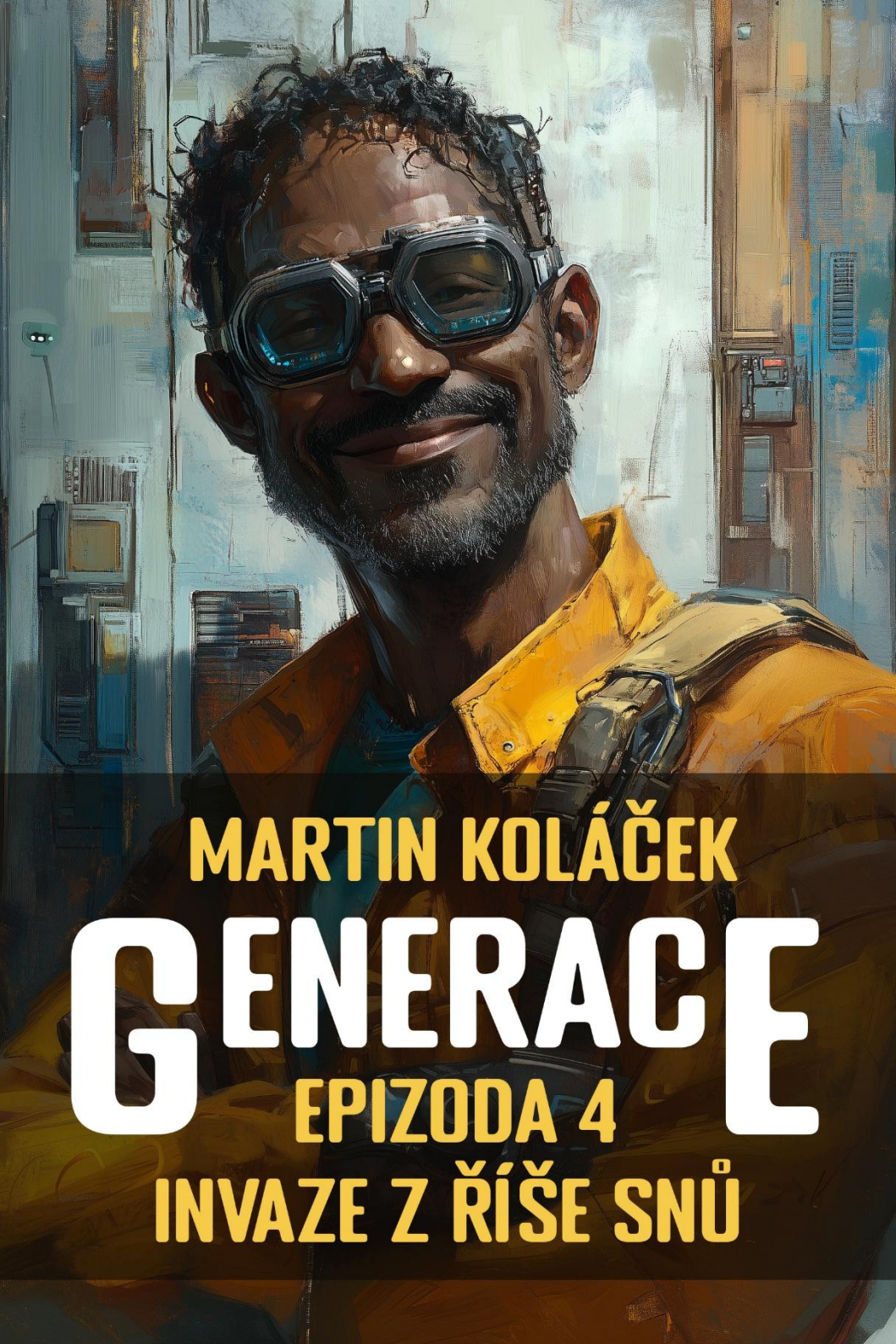

MARTIN KOLÁČEK

GENERACE

EPIZODA 4

INVAZE Z ŘÍŠE SNŮ

GENERACE

Epizoda 4

INVAZE Z ŘÍŠE SNŮ

Martin Kolářek

Země duní, jako by se chystala obří vulkanická erupce, která ukončí zbývající život na planetě.

Na obzoru se proti krvavému světlu zapadajícího slunce rýsují nekonečné voje nepřátel. Běльмо jejich očí ještě vidět není, modrá pleť je však již rozeznatelná. Odění jsou v neproniknutelných energozbrojích a v rukou drží plazmové kanóny, jimiž v posledních dnech rozsávali zkázu, kam jen přišli.

Teď jsou tady, aby rozprášili zbytky armády odporu. Armády, jejíž vojáci nikdy neustoupili z pozic, ačkoliv od počátku věděli, že jsou odsouzeni k záhubě.

Pat zoufale přejede pohledem po svých spolubojovnících. Všichni jsou vyčerpaní na hranici kolapsu a mizerně vyzbrojení. Přesto se v tváři každého z nich zračí odhodlání.

Budou bojovat do posledního dechu.

Dunění ustane. Nepřátelské šiky se zastavily.

Ticho před bouří je ohlušující. Pat si musí zakrýt uši, aby jej nesrazilo na kolena.

Sekundy utíkají.

A pak to začne.

Prostor kolem nich zaplní výboje plazmy.

Pat střílí ze své zbraně jako pomínutý. Není třeba šetřit municí. Žádný další boj už stejně nebude.

Jedním výstřelem zasáhne nepřítele.

Projektil se neškodně odrazí od energozbroje. Zasažený se jen oklepe, jak ho kinetická energie střely štípla jako otravný komár. Upře zraky přímo na Pata.

Výboj plazmy Pata těsně mine. Pak druhý a třetí.

Pat se rozhlédne kolem sebe, jen aby zjistil, že spolu bojovníci po obou stranách již leží bezvládně na zemi.

Dá se na útěk.

A pak si jeden pulz najde i jeho.

Prudká bolest v hrudníku.

Zalapá po dechu, ale není, kam ho poslat. Na místě, kde bývaly plíce, teď zeje jen krvavá díra.

S výkřikem se probouzí.

Chce se posadit na posteli. Nedaří se mu to.

Až teď mu dojde, že na posteli neleží.

Je uzavřen ve vysoké, podlouhlé nádobě podobné vaně a vznáší se v modré substanci, o níž nedokáže říct, zda se jedná o tekutinu, nebo o plyn.

Pokouší se pohnout aspoň prstem. Ani to nejde.

Chce křičet, ale ústa na povel nereagují.

„Klid, vojáku,“ ozve se hluboký ženský hlas, „všechno je v pořádku, jsi v bezpečí.“

„Proč se nemůžu hýbat?“ ptá se neartikulovaně. Jeho pusa je jako z kamene.

„Jsi v regenerační pasti. Ale proces už je skoro u konce. Jen pár vteřin a budeš volný.“

„Regenerační past?“ Trochu se uklidní. O téhle technologii slyšel. Je zcela nová a velmi vzácná. V první linii bylo doposud její použití nepředstavitelné. „Kde se tady vzala?“ ptá se. „Myslel jsem, že je jich jenom pár a všechny v centrech.“

„Měl jsi štěstí. Jednu se nám podařilo získat na frontu.“

„A používáte ji na mě?“ ptá se překvapeně. „Vždyť tam padla hromada zkušených veteránů, náš velitel... Teda, ne že bych nebyl vděčnej, jenom... Jsem obyčejnej voják. Zelenáč.“

„Teď už ne. Máme pro tebe speciální úkol. Ááá... hotovo.“

Síla, která ho poutala na místě, mizí. Konečně se může posadit. Cítí se vyčerpaný, ale jinak v pořádku.

Rozsvítí se světla.

V místnosti je s ním pouze jedna osoba. Stojí u kontrolního panelu zády k němu. I tak je ale zřejmé, že se nejedná o člověka. Zadní strana její hlavy je rudá, bez vlasů a s výrůstky, které připomínají mikrobiální panožky.

Co se to sakra děje?!?

Ovládne ho zděšení. Chce začít křičet. Teď už by mohl...

Podaří se mu udržet instinkt na uzdě. Ať je tahle bytost, kdo chce, právě mu zachránila život.

Osoba se otočí. Její mimozemský zjev vynikne ještě víc. Tvar obličeje připomíná ještěrku, nos a uši zcela chybí. Všemmu vévodí obří černé oči bez bělma či duhovky.

Její zjev přesto Pata uklidní. V těch očích je cosi krásného, moudrého. Ucítí k mimozemšťance náhlý záchvěv náklonnosti.

„Jak se cítíš?“ zeptá se ho mimozemšťanka hlubokým, hypnotickým hlasem.

„Do... dobře,“ odpoví nejistě. „Poslední, co si pamatuju, bylo, jak se mi hrudník změnil v krvavou kaši.“

„Měl jsi namále. Naštěstí tě přivezli včas.“

„Co se vlastně stalo? Myslím jako v bitvě. Co ostatní z naší divize?“

„Všichni jsou mrtví. Ale úkol jste splnili na jedničku. Udrželi jste nepřítele v boji dost dlouho na to, aby civilní obyvatelstvo dokázalo utéct. Všechny naše vědecké kapacity jsou v bezpečí. Už pracují na výrobě zbraně, která prorazí tu jejich zbroj. Karta se obrací. A jenom díky vaší oběti.“

„Aha... no...“ nejistě poposedne v modré substanci, „a jestli se můžu zeptat... vy jste kdo?“

„No jasně, promiň.“ Mimoszemšťanka se usměje svojí maličkou pusou. „Dovol, abych se představila. Jsem Trai, koordinátorka Drexijské buňky odboje. Operujeme za frontovou linií. Přepadáváme osamocené jednotky nepřítele, ničíme infrastrukturu, a hlavně získáváme zpravodajské informace. A tady přicházíš na řadu ty.“

„Já? Mám být zpravodajec?“

„Přesně tak. Máme kritický nedostatek agentů, co vypadají jako oni a mají díky tomu šanci je infiltrovat.“

„Copak já vypadám jako oni?“

„Jistě.“

Podá mu zrcátko.

Pat se do něj podívá.

Ze zrcátka na něj zírá modrý obličej se špičatýma ušima.

Začne křičet.

A tím křikem se probudí.

„Miláčku?“ ozvala se ze tmy Lexea.

Pat ztěžka dýchal. Motala se mu hlava. Rozkašlal se.

„Zase jsi měl ty svoje horečnatý sny?“ zeptala se ho. „Takový ty, co tě informují, v jaký fázi nemoci se nacházíš?“

Dokašlal. „Jo, jasně,“ odpověděl. Celé tělo bolelo.

„No? Jak to vypadá?“

„Moc dobře ne. Virus zaplavil tělo a T-lymfocyty teprve začínají pracovat na specifické reakci.“

„Je to teprve druhý den nemoci, tak se to dá čekat, ne? Tělo začne obvykle přebírat kontrolu až čtvrtě.“

„Třetí,“ opravil ji Pat. „Během druhého dne už by se měly síly vyrovnávat. Ale teď to nevypadá ani trochu.“

„Asi to nejde vždycky podle tabulek. Můžu ti s něčím pomoci? Máš pití?“

„Mám. Ale dobřej nápad, díky.“ Napil se. „Osvětlení na dvojku,“ prohlásil do prostoru.

Světla na okrajích podlahy začala mírně osvětlovat stěny.

Pat otráveně zabručel: „Stejně by člověk řekl, že po půl druhým tisíci let najdeme nějaký dryák, co zabije chřipku během jednoho dne. Ale ne,“ zaimitoval ženský hlas, „to nejlepší, co můžeš pro svoje tělo a imunitu udělat, je týden ležet a být v teple.“

„A nemá Jit-Gomel pravdu?“

„Tak jasně, že má pravdu. Ale to neznamená, že mě to nemůže štvát!“

„Možná by už dneska tvoje tělo mohlo být ve stavu přebírání kontroly, kdybys opravdu odpočíval, místo chození do práce.“

„Šlo o naše embrya!“ řekl dotčeně. „Bylo mu potřeba vyměnit plodovou vodu, to nejde odkládat.“

„Určitě to mohl udělat někdo jinej. Kromě toho, neříkej mi, že je bezpečný pracovat s embryi, když máš chřipku.“

„Jako že bych nakazil embryo?“

„No, třeba.“

„I kdyby se ten virus nějak dostal do inkubátoru, tý malý změti buněk nic neudělá.“

„Jak to?“

„Chřipka napadá jenom specifický buňky. Sliznice dýchacích cest. Embrya, narodí se ode mě, žádný dýchací cesty nemaj.“
Znovu se rozkašlal. „Parchanti malí!“

Lehnul si a koukal do stropu.

„Stejně to ale bylo divný,“ řekl po chvíli.

„Co?“

„Ten sen. Jakože... základ odpovídal. Bitva, viry jako horda nepřátel, naše strana se zoufale brání. Ale normálně se mi to zobrazuje jako historickéj výjev. Rozumíš, rytíři, lučištníci a tak. Nebo klidně i dobývání zákopů během světový války. Ale ještě nikdy se mi nezdálo sci-fi.“

„Sci-fi?“

„Jako plazmový pušky, energozbroje a takovýhle blbosti. Nepřátelé byli modrý alieni. A já jsem byl nakonec modrej taky. A měl jsem špičatý uši.“

„Vážně?“ zasmála se Lexea.

„No jo. To bylo to, co mě vyděsilo a probudilo.“

„No to chápu, to by mě vyděsilo taky,“ smála se.

„Vůdkyně našeho odboje byla celá rudá a vypadala jako dinosaur.“

„To je čím dál tím lepší.“

„A víš, co je nejdivnější?“

„Tohle nebylo dost divný?“

„Ne. Nejdivnější bylo, že jsem k tý červený dinosauřici cítil...
no... náklonnost.“

„No skvělý!“ chechtala se Lexea. „Tak já se tady o tebe obětavě
starám a strachuju se... a ty se zatím po nocích zamilováváš do
červenejch dinosauřic!“

Pat zvedl ruce a nohy do vzduchu. „Já jsem nebohá nemocná
kočička. Prosím, neopouštěj mě.“

Zvedla se nad něj a rozpráhla ruce. „A já jsem velká rudá
tyranosauřice a ukousnu ti hlavu!“

Vrhla se k němu, ale místo ukousnutí hlavy ho políbila. „Ale
až se uzdravíš.“

„Už se nemůžu dočkat,“ vzdychl Pat.

Tarie stál v černě vykachličkované místnosti, pulzující
modrým světlem.

„Ale ne,“ povzdechl si. „Už zase?“

Otočil se a uviděl známou modrou postavu stojící před
portálem.

„Prosil jsem vás, abyste mě nechali být,“ řekl spíš jako
informaci než jako výčitku.

„Já vím,“ odvětil modrý alien. „Neboj se, tohle už je naposled.“

„Koukám, že se vám zlepšily jazykové dovednosti,“ ironicky se usmál Tarie.

„To je tím, že ve snu nemusíme nic překládat. Informace jdou rovnou do mozku.“

„Aha, tak tohle je sen?“ rozhlédl se kolem. Znovu se otočil na nezvaného návštěvníka. „Říkáš, že je to naposled?“

„Je. Projekt ‚Sabotáž‘ byl ukončen.“

„Takže už ti nevádí, že letíme k Libre 4?“

„Mně osobně to nevádilo nikdy. Rozuměj...“ Nadechl se a začal s proslovem, který měl zjevně pro Tarieho připravený: „Já jsem vědec, astrofyzik. Ne politik. Zabývám se fyzikou kvantových polí a jejich aplikací v mechanice dimenzí. Jenže financování vědy je u nás zrovna teď dost tristní, takže když jsem dostal vládní zakázku na výzkum komunikace přes přidružené dimenze, hned jsem po ní skočil. Zaplatili mi laboratoř a tým, prostě všechno, co bych si normálně vůbec nemohl dovolit. Ale víš... pak mi dali za úkol říkat ti ty nesmysly... no a...“ nejistě pokrčil rameny. „Prostě... Nešel jsem dělat výzkum astrofyziky, abych pak lhal dětem a nutil je dělat sabotáže.“

„Těma nesmyslama myslíš to, že jste lidi z budoucnosti?“

„Přesně tak... Kdyby teda zjistili, že jsem ti teď přiznal, že nejsme, zavřeli by mě za velezradu.“

„Až tak je to u vás drsný?“

„To si ani nedovedeš představit. Každodenní sledování a výhrůžky. Pořád ti opakují, že jestli prozradíš jediné slovo, už tě nikdy nikdo neuvidí. Každý den lituju toho, že jsem se do toho

nechal zatahnout. Měl jsem tu nabídku odmítnout a zůstat v akademii. Sice bych dál dělal výzkum na zařízení, co je starší než já, ale byl bych v klidu.“

„Neboj, jestli tě budou soudit, můžeš jim říct, že tu vaši historku s cestováním časem jsem nesežral. Je mi jasné, že jste prostě mimozemšťani, co nás nechťejí na Libre 4.“

„Dobře, no... já hlavně doufám, že nepřijdou už na samotný fakt, že jsem se ti ozval po ukončení projektu. Tenhle rozhovor je totiž mimo protokol.“

„Vážně?“

„Jistě. Když jsi oznámil, že nebudeš pracovat s motory, byla komunikace s tebou vyhodnocena jako zbytečná. Moje práce pro ně skončila, už mi i sebrali všechny přístupy. Sbohem, luxusní laboratoři. Vítejte, stará dobrá RT-trojka na akademii.“

„Tak jak to, že se mnou mluvíš? Když už nemáš tu luxusní laboratoř?“

„Protože to spojení je osobní, z člověka na člověka. Ještě pár týdnů bude trvat, než vymizí.“

„Komunikujete takhle s víc lidma z Generace?“

„Nejspíš. Jistě to nevím. Pochop, všechno to podléhá utajení. Já jsem měl na starosti jenom tebe, a protože jsem dal najevo, že se mi to lhaní nelíbí, už mi další projekt nepřidělili. Ale v kantýně jsem potkal pár dalších vědeckých osobností, takže předpokládám, že nejsi sám.“

Tarie byl překvapen, jak sdílný mimozemšťan je. Možná by toho mohl využít...

„Přes jaký dimenze vlastně komunikujeme?“ zeptal se.

Odpověď ho ale zklamala. „Promiň, to ti říct nemůžu, to už by opravdu byla velezrada.“

„A proč nás nechcete na Libre 4?“

„To taky nemůžu říct.“

„Tak proč mi teda voláš?“ zabručel Tarie otráveně.

„No...“ mimozemšťan působil nejistě. „Asi to budou výčitky svědomí.“

„Cože?“

„Z komunikace s tebou jsem pochopil, že jsme ti zřejmě způsobili značný nekomfort.“

„No, to je dost mírný vyjádření. Jednou jste mě kontaktovali ve chvíli, kdy se rozhodovalo o mé budoucnosti. Kvůli vám jsem neudělal nejdůležitější zkoušku svého života.“

„To je mi moc líto.“ Modrý cizák vypadal, že přemýšlí. Pak řekl: „Tohle ti asi můžu sdělit: My jsme tě nekontaktovali v ten určitý moment. Signál byl vysílán permanentně a čekalo se, až se dostaneš do stavu, kdy ho budeš schopen přijmout. Obvykle je to ve spánku nebo během hluboké meditace.“

„V tu chvíli jsem nebyl ani v jednom. Soustředil jsem se na test a počítal.“

„To je taky důvod, proč mám ty výčitky svědomí. Fakt, že se to odehrálo při bdělém stavu, značí, že jsi měl poškozené synapse, pravděpodobně právě kvůli nám.“

„To vy jste mi způsobili úzkostnou poruchu?!“

„Úzkost?“ mimozemšťan pokýval hlavou. „No, ano... je to možné. Těhle typ spojení může vyvolat strach, protože přepálí receptory, které působí zklidnění.“

„A to mi děláš i teď?“

„No... ano... ale... přišlo mi, že bys měl vědět, kde je problém, aby ses nebál. A abys věděl, že už se to nebude opakovat.“

„Takže to spojení se zruší a synapse opraví?“

„Ano. Ne teda hned. Spojení bude ještě nějakou dobu trvat, ale už ho nebudu obnovovat, takže postupně vyšumí. Každopádně se ti chci ještě jednou omluvit, Tarie. Promiň mi všechna příkoří, která jsem ti způsobil.“

Pat ležel v posteli a díval se na seriál. Dovnitř vešla Lexea. Pohled na obraz na zdi ji překvapil.

„Odkdy koukáš na animáky?“ zeptala se.

„To je ta věc, co o ní mluvila Dania. Rotační věrozvěsti.“

„Aha. Jaký to je?“

„Blbost, ale docela vtipná. Přesně to, co potřebuju, abych nevnímal, jak je mi mizerně.“

„Dobře, tak užívej. Pate, promiň, volali mi z centrály, že máme pohotovost. Budu muset jít. Snažila jsem se jim vysvětlit, že mám nemocného druha a starám se o něho, ale tohle je prej vážný.“